

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/393/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214208727
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2214208727.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Behranovej a členiek senátu JUDr. Evy Barcajovej a Mgr. Renáty Gavalcovej, v právnej veci žalobcu: I. S., nar. XX. M. XXXX, bytom N. E. XXX/XX, O. N., zastúpený JUDr. Tamásom Puskásom, advokátom so sídlom Alžbetínske nám. 1203, Dunajská Streda, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, o určenie, že žalovaný nemá právo vykonávať zrážky zo mzdy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 15C/201/2014-89, zo dňa 13. februára 2015 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 15C/201/2014-95, zo dňa 04. marca 2015, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnuté výroky I. a II. rozsudku súdu prvej inštancie a napadnutý dopĺňací rozsudok **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca má voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že žalovaný nemá od 24. júna 2008 právo na vykonávanie a výplatu zrážok zo mzdy žalobcu podľa dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov podpísanej žalobcom a žalovaným 08. januára 2004. Výrokom II. uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia v sume 212,70 eura do rúk JUDr. Tamása Puskása, advokáta. Výrokom III. rozhodol, že náhrada trov konania prevyšujúca 212,70 eura (t. j. náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 115,52 eura) sa žalobcovi nepriznáva. Napadnutým dopĺňacím rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania v sume 59,76 eura do troch dní od právoplatnosti dopĺňacieho rozsudku na účet súdu prvej inštancie. Výrokom II. dopĺňacieho rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh (žalobu) v sume 99,50 eura a za návrh na nariadenie predbežného opatrenia v sume 33 eura, všetko do troch dní od právoplatnosti dopĺňacieho rozsudku na účet súdu prvej inštancie. Svoje rozhodnutie vecne odôvodnil zistením, že žalobca ako veriteľ (zastúpený mandatórom) a žalovaný ako dlžník podpísali 08. januára 2004 listinu (na formulári žalovaného) označenú ako „Zmluva o úvere“ č. 1190393, v ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi úver v sume 10.000 Sk. Dlžník sa v nej zaviazal zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o „príslušný poplatok“ 8.000 Sk, teda celkovo 18.000 Sk, v 20 dvojtýždňových splátkach po 900 Sk počnúc 22. januárom 2004. Súčasťou zmluvy bolo aj splnomocnenie pre advokáta Mgr. Tomáša Kušníra okrem iného na urobenie vyhlásenia vo forme notárskej zápisnice, ktorá bude slúžiť ako exekučný titul. Z obsahu zmluvy nevyplýva, že by žalobca konal v rámci svojho podnikania, povolania alebo profesie. Listina neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. V ten istý deň žalobca (zastúpený mandatórom) a žalovaný podpísali aj listinu označenú ako „Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov“. V časti I tejto listiny sa uvádza, že obaja uzavreli zmluvu o úvere č. 1190393, na základe ktorej sa dlžník zaviazal zaplatiť veriteľovi 18.000 Sk, ako aj úrok z omeškania 0,25% z dlžnej sumy denne. Celková výška pohľadávky v písm. b) tejto časti však nebola vyplnená. V časti

II tejto dohody dlžník prejavil súhlas s tým, „aby sa uspokojenie pohľadávky veriteľa zabezpečilo vykonaním pravidelných mesačných zrážok a aby jeho zamestnávateľ/vyplácaateľ dôchodku: (nasledujú údaje vtedajšieho zamestnávateľa, pozn.) zrážal mesačne z jeho mzdy/dôchodku čiastku ...1620... Sk a uhrádzal ju na účet veriteľa... až do celkovej výšky pohľadávky uvedenej v čl. I písm. b) tejto zmluvy...“ V časti III bolo dohodnuté, že dohoda bude podkladom na vykonávanie zrážok aj u každého ďalšieho zamestnávateľa, pričom dlžník sa (pod hrozbou zmluvnej pokuty 2.000 Sk) zaviazal bez meškania upovedomiť zamestnávateľa o uvedenej dohode a veriteľa o novom zamestnávateľovi. Okrem toho v ten istý deň žalobca a žalovaný podpísali tretiu listinu označenú ako „SPLÁTKOVÝ KALENDÁR“, podľa ktorého bola prvá splátka 900 Sk splatná 22. januára 2004 a ďalšie boli splatné 5. a 19. februára, 4. a 18. marca, 1. 15. a 29. apríla, 13. a 27. mája, 10. a 24. júna, 8. a 22. júla, 5. a 19. augusta, 2., 16. a 30. septembra a 14. októbra 2004. Splátkový kalendár obsahoval ďalej ustanovenie, podľa ktorého pri omeškaní splátky o 7 a viac dní je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu 300 Sk, a navyše pri omeškaní s dvoma po sebe idúcimi splátkami sa stáva splatným celý dlh. Žalobca zaplatil žalovanému minimálne šesť splátok po 900 Sk, teda spolu 5.400 Sk. Vzhľadom na to, že ďalšie splátky nesplácal, Mgr. Kušník na základe udeleného splnomocnenia (v texte zmluvy o úvere) spísal v mene žalobcu u notára 13. augusta 2004 vyhlásenie „o uznaní právneho záväzku a súhlase s vykonateľnosťou podľa § 274 písm. e) O.s.p. a súhlase s exekúciou podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z.“, ktoré notár osvedčil vo forme notárskej zápisnice. V ňom žalobca (zastúpený uvedeným advokátom) uznal záväzok voči žalovanému vo výške 11.880 Sk s 0,25 % denným úrokom z omeškania od 14. apríla 2004 do zaplatenia. Na základe tejto zápisnice bola začatá exekúcia, v ktorej žalobca zaplatil žalovanému (minimálne) ďalších 500 Sk (25. júla 2006). Uznesením exekučného súdu č. k. 11Er/1286/2011-20 z 26. januára 2011, potvrdeným uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6CoE/191/2012 z 31. januára 2013, bola uvedená exekúcia právoplatne zastavená z dôvodu, že splnomocnenie udelené Mgr. Kušnirovi v zmluve o úvere je neplatné. V dôsledku toho nemôže byť platná ani notárska zápisnica (úkony v nej obsiahnuté), na ktorej základe sa exekúcia vykonávala. Zo skutkového stavu nebolo zistené, či a prípadne kedy sa žalobca domáhal od žalovaného vrátenia vymožených súm. Žalobca najneskôr od 1. októbra 2013 je v pracovnom pomere u spoločnosti DEICHMANN - Logistik SK s.r.o., pričom od 1. októbra 2014 je jeho pracovný pomer dohodnutý na dobu neurčitú. Žalovaný listom z 15. apríla 2014 oznámil tejto spoločnosti (zamestnávateľovi), že so žalobcom uzavrel zmluvu o úvere a tiež dohodu o zrážkach zo mzdy (ktorú pripojil), a požiadal ju, aby z jeho mzdy vykonávala zrážky až do úhrnnej sumy 2.654,47 eura. Pre prípad nerešpektovania tejto skutočnosti žalovaný upozornil zamestnávateľa na uplatňovanie nárokov na náhradu škody voči nemu. Uvedený list bol zamestnávateľovi nesporne doručený. Nebolo však zistené, či zamestnávateľ aj reálne so zrážkami zo mzdy začal. Súd prvej inštancie predovšetkým skúmal naliehavý právny záujem žalobcu na určenie, pričom dospel k záveru, že žalobca v prerokúvanej veci preukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Žalovaný svojím konaním (predloženie dohody o zrážkach zo mzdy zamestnávateľovi) ohrozuje práva žalobcu, a to konkrétne právo na mzdu za vykonanú prácu od svojho zamestnávateľa. Z ustanovenia § 551 Občianskeho zákonníka pritom vyplýva, že zamestnávateľ je povinný vykonávať zrážky zo mzdy v podstate už na základe samotného predloženia dohody. Len čo došlo k predloženiu dohody z 8. januára 2004 zamestnávateľovi žalobcu, stalo sa právne postavenie žalobcu neistým, keďže zamestnávateľ mu má začať krátiť reálne vyplatenú mzdu napriek tomu, že podľa jeho tvrdenia žalovaný už nemá právo požadovať od žalobcu žiadne platby na uspokojenie svojich nárokov, ktoré sú podľa žalobcu premičané. V prerokúvanej veci je tak naliehavo potrebné ustáliť, či žalobca má právo uplatňovať dohodu o zrážkach zo mzdy má alebo nemá. Dohoda o zrážkach zo mzdy z 8. januára 2004 bola uzavretá na zabezpečenie pohľadávky žalovaného zo zmluvy o úvere z rovnakého dňa. Touto zmluvou sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver v podobe peňažnej sumy a žalobca sa zaviazal vrátiť ho. Takáto právna konštrukcia napĺňa definíciu zmluvy o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, kedy ide o tzv. absolútny obchodný vzťah v zmysle § 261 ods. 3 písm. d), takže sa naň vzťahuje celá tretia časť Obchodného zákonníka. Pretože však žalovaný ako veriteľ poskytoval tento úver v rámci svojho podnikania a žalovaný ju neprijímal na takéto účely, spĺňa žalovaný definíciu veriteľa a žalobca definíciu spotrebiteľa v zmysle § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 8. januáru 2004. Zmluva o úvere z 8. januára 2004 je tak zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. b) cit. zákona a úver ňou poskytnutý je spotrebiteľským úverom v právnej forme úveru [§ 2 písm. a) cit. zákona]. Zmluva medzi účastníkmi tak musela spĺňať aj požiadavky uvedeného zákona. Podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. musela zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať okrem iného ročnú percentuálnu mieru nákladov. Z toho istého ustanovenia však vyplývalo, že jej absencia (ako podstatnej náležitosti) nemala za následok neplatnosť zmluvy, ale osobitný následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úroku. Zmluva o

úvere z 8. januára 2004 neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, pričom žalovaný túto skutočnosť nijako nespochybnil. V zmysle cit. § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z. z. sa tak táto zmluva považuje za bezúročnú a bez poplatkov. To znamená, že veriteľ nemá nárok na plnenie dohodnuté v zmluve ako úrok alebo poplatok v najširšom zmysle slova. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalovaný poskytol žalobcovi len sumu 10.000 Sk, ktoré mal žalobca vrátiť zvýšené o príslušný „poplatok“ v sume 8.000 Sk. Absencia RPMN v tejto zmluve však má za následok, že podľa § 4 ods. 2 písm. g) cit. zákona žalovaný na tento poplatok nemá nárok. Žalobca tak bol povinný zaplatiť veriteľovi len sumu 10.000 Sk, zvýšenú o prípadné úroky z omeškania v prípade neuhradenia splátok. Úroky z omeškania však ako akcesorický nárok podliehajú rovnakému premlčaniu ako sám nárok na vrátenie istiny. Žalobca mal splatiť úver s poplatkom v dvojtyždňových splátkach po 900 Sk, týmto spôsobom mal splatiť len 10.000 Sk. Záväzok žalobcu u žalovaného by tak v takomto prípade bol splatený najneskôr 12. splátkou ($10000 : 900 = 11,11$, teda 11 splátok po 900 Sk a posledná splátka 100 Sk). Z predloženého splátkového kalendára vyplývalo, že 12. splátka v poradí by bola splatná 24. júna 2004. Žalobca svoj záväzok prestal splácať už po šiestich splátkach, teda prvýkrát nezaplatil už splátku splatnú 15. apríla 2004. Zo zisteného skutkového stavu však nevyplýva, že by bol žalovaný využil právo dané mu v § 506 Obchodného zákonníka a pre omeškanie so splátkami by bol odstúpil od zmluvy už po omeškaní s dvoma splátkami (15. a 29. apríla 2004). Podľa § 392 ods. 2 Obchodného zákonníka plynie premlčacia doba na čiastkové plnenia pre každé čiastkové plnenie samostatne, a to v zásade od splatnosti jednotlivých splátok. Premlčacia doba je pritom podľa § 397 Obchodného zákonníka štvorročná. V prerokúvanej veci tak premlčacia doba ohľadom poslednej splátky na sumu 100 Sk splatnú 24. júna 2004 začala plynúť až v tento deň a uplynula až o štyri roky, teda 24. júna 2008. Túto premlčaciu dobu nepredĺžilo (porov. § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka) ani uznanie dlhu v notárskej zápisnici z 13. augusta 2004. Ako konštatoval exekučný súd v uznesení č. k. 11Er/1286/2011-20, ako aj odvolací súd v uznesení sp. zn. 6CoE/191/2012, bolo toto uznanie spísané splnomocnencom na základe splnomocnenia, ktoré je neplatné. V dôsledku toho nebol splnomocnenec oprávnený tieto úkony za žalobcu vykonať a takéto úkony tak voči žalobcovi nemôžu mať právne následky. Plynutie a dĺžka premlčacej doby práv z dohody o zrážkach zo mzdy sa podľa § 261 ods. 4 Obchodného zákonníka posudzuje tiež podľa Obchodného zákonníka, pretože zabezpečeným záväzkom je záväzok zo zmluvy o úvere (pozri bod 12 vyššie). Podľa názoru súdu je však ustanovenie § 100 ods. 2 druhej vety Občianskeho zákonníka subsidiárne použiteľné aj v obchodnoprávných vzťahoch (§ 1 ods. 2 Obchodného zákonníka). Obchodný zákonník totiž neupravuje premlčanie záložného práva, pretože záložné právo (ako vecné právo) v ňom vôbec nie je upravené. V § 297 a nasl. Obchodného zákonníka boli až do 29. februára 1996 upravené len „niektoré ustanovenia“ o záložnom práve, teda nie úplná a komplexná úprava. Z tohto dôvodu nemožno ani predpokladať, že zámerom Obchodného zákonníka bolo komplexne regulovať vecné práva, a teda ani ich premlčanie. To dosvedčuje aj § 387 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorý výslovne odkazuje na premlčanie práv zo záväzkových vzťahov, teda nie vecných práv. Pri premlčaní vecných práv tak treba principiálne subsidiárne aplikovať tie ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní, ktoré sa svojou povahou výslovne vzťahujú na špecifické aspekty premlčania vecných práv. Takým ustanovením je aj § 100 ods. 2 druhej vety Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje špecifickú otázku „súbehu“ premlčania pohľadávky a zabezpečujúceho záložného práva. V zmysle už citovaného § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s analogickou aplikáciou § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka vzniká veriteľovi právo na predloženie dohody a inkaso zrážok zo mzdy najskôr okamihom, keď zabezpečená pohľadávka nie je riadne a včas splnená. Toto predloženie je vo svojej podstate právnym úkonom, pretože ním veriteľ prejavuje voči zamestnávateľovi vôľu využiť existujúcu dohodu o zrážkach zo mzdy; z § 551 ods. 2 Občianskeho zákonníka navyše vyplýva, že takýto právny úkon je vo vzťahu k zamestnávateľovi konštitutívny, teda až jeho vykonaním vzniká právo veriteľa voči zamestnávateľovi. Podľa § 391 ods. 2 Obchodného zákonníka tak týmto okamihom (kedy zabezpečená pohľadávka nie je riadne a včas splatená) môže veriteľ svoje právo vykonať po prvý raz a od tohto momentu plynie podľa § 397 Obchodného zákonníka štvorročná premlčacia doba na jeho uplatnenie. V prerokúvanej veci mohol žalovaný ako veriteľ prvýkrát uplatniť právo z dohody o zrážkach zo mzdy so žalobcom v okamihu, kedy žalobca nezaplatil prvú splátku (15. apríla 2014), avšak len na uspokojenie tejto splátky. Uspokojenie nárokov na ďalšie splátky prichádzalo do úvahy až následne, pri splatnosti jednotlivých ďalších splátok. Ako už bolo uvedené, posledná splátka (ktorou by žalobca uspokojil istinu úveru žalovaného, ktorú jedinou bol povinný splatiť) bola splatná 24. júna 2004 a premlčala sa 24. júna 2008. Podľa § 101 ods. 2 druhej vety Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka sa tak vo vzťahu k tejto splátke nemohlo právo veriteľa na uplatnenie práv z dohody o zrážkach zo mzdy premlčať skôr, než sa premlčala táto splátka, teda skôr než 24. júna 2008. Keďže premlčacia doba vo vzťahu k právam zo samotnej dohody o zrážkach

zo mzdy nezačala plynúť neskôr, je tento deň zároveň premlčaním nárokov zo zmluvy o úvere z 8. januára 2004, ako aj nárokov z dohody o zrážkach zo mzdy z toho istého dňa medzi žalobcom a žalovaným. Podľa § 390 Obchodného zákonníka platí, že premlčanie práva vykonať právny úkon má za následok, že jeho právne účinky nenastanú voči osobe, ktorá namietne premlčanie. Ako už bolo v prerokovanej veci odôvodnené, právo veriteľa predložiť dohodu zamestnávateľovi a inkasovať zrážky zo mzdy podľa § 551 ods. 2 Občianskeho zákonníka je v podstate právom vykonať právny úkon s určitými následkami. Aj keď tento právny úkon sám osebe smeruje voči zamestnávateľovi, jeho právnym základom, t. j. základom, ktorý tomuto úkonu dáva účinky, je dohoda medzi veriteľom a dlžníkom (zamestnancom zamestnávateľa). Právny úkon, ktorým veriteľ predloží dohodu o zrážkach zo mzdy a nadobudne právo na inkaso (výplatu) zrážok zo mzdy zamestnanca, má však prvoradé právne účinky voči zamestnancovi (dlžníkovi). Z jeho mzdy sa totiž vykonávajú zrážky a vyplácajú sa (oprávnené) veriteľovi. Inak povedané, okamihom predloženia dohody zamestnávateľovi nastáva ten právny účinok, že jediným oprávneným prijímateľom (výplacným miestom, inkasantom) časti mzdy zodpovedajúcej sume zrážky sa stáva veriteľ namiesto zamestnanca. Voči zamestnávateľovi má takéto predloženie právne účinky len sprostredkovane, a to v tom, že zamestnávateľ je v dôsledku presunu inkasného oprávnenia zo zamestnanca na jeho veriteľa oprávnený (a povinný) plniť jedine veriteľovi a jedine plnenie veriteľovi má v takom prípade účinky riadneho splnenia. Ide vo svojej podstate o podobnú situáciu, aká nastáva pri notifikácii poddlžníka podľa § 151mb Občianskeho zákonníka a pri preukázaní sa dlžníkovi dohodou o postúpenia pri cesii podľa § 526 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Premlčanie tohto práva tak môže namietat aj zamestnanec (dlžník) a toto premlčanie má podľa § 390 Obchodného zákonníka za následok, že tieto účinky nenastanú. Nenastane teda účinok spočívajúci v prenose inkasného oprávnenia z dlžníka (zamestnanca) na veriteľa. Dôsledkom toho, že tieto účinky nenastanú, je to, že ani zamestnávateľ nemôže platne a s účinkom splnenia dluhu platiť časť mzdy zodpovedajúcu zrážkam do rúk veriteľa.

V prerokovanej veci žalovaný svoje právo z dohody o zrážkach zo mzdy z 8. januára 2004 uplatnil až listom adresovaným zamestnávateľovi žalobcu z 15. apríla 2014, teda celkom zjavne po uplynutí premlčacej doby (pozri bod 19). Žalobca v podanej žalobe a neskôr v jej zmene výslovne namietol, že toto právo žalovaného uplatňovať nároky z dohody o zrážkach zo mzdy sa premlčalo. Tým v zmysle § 390 Obchodného zákonníka voči žalobcovi nenastali účinky právneho úkonu uvedeného v § 551 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čo ale znamená, že nenastali tam uvedené následky. Žalovaný tak nenadobudol právo, aby mu namiesto žalobcu bola vyplácaná časť mzdy žalobcu zodpovedajúca vykonaným zrážkam. Inak povedané, toto právo v čase vyhlásenia rozsudku nemá, toto právo neexistuje (§ 154 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Žaloba, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd v tomto zmysle vyniesol určovací rozsudok, je preto opodstatnená a súd jej vyhovel (výrok I). Žalobca mal vo veci úspech, preto mu súd podľa § 142 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (v ďalšom texte „O.s.p.“) priznal náhradu trov konania. Vzhľadom na to, že žalobca je ako spotrebiteľ oslobodený od súdneho poplatku, sú účelne vynaloženými trovami, ktoré sa mu majú nahradiť, len trovy právneho zastúpenia. Žalobca si vo vyčíslení zo 16. februára 2015 uplatnil trovy právneho zastúpenia za celkovo 3 úkony právnej služby po 101,25 eura, pričom za tarifnú hodnotu veci vzal sumu 2.654,47 eura, ktorú žalovaný žiadal v liste z 15. apríla 2014 adresovanom zamestnancovi žalobcu. Súd prvej inštancie za nahraditeľné trovy právneho zastúpenia považoval sumu 212,70 eura, ktorá pozostáva zo

- základnej sadzby odmeny za dva úkony právnej služby v roku 2014 (prevzatie a príprava zastúpenia a účasť na pojednávaní 11. decembra 2014 - § 13a ods. 1 písm. a/ a d/ vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom od 1. júla 2013) po 61,85 eura a za jeden úkon právnej služby v roku 2015 (účasť na pojednávaní 13. februára 2015 - § 13a ods. 1 písm. d/ vyhl. č. 655/2004 Z. z.) za 64,53 eura, teda celkovo 188,23 eura,
- paušálnej náhrady (§ 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.) za dva úkony v roku 2014 po 8,04 eura a za jeden úkon v roku 2015 v sume 8,39 eura, teda celkovo 24,47 eura,

2. Dopĺňací rozsudok odôvodnil súd prvej inštancie poukazom na ustanovenie § 166 ods. 1 O.s.p. a tým, že omylom nebolo rozhodnuté o trovách štátu, hoci sa o nich rozhodnúť malo (§ 151 ods. 1 O.s.p.). Rozhodnutie o trovách štátu sa zakladá na ustanovení § 148 ods. 1 O.s.p., pričom v prerokovanej veci bola žalobcovi na pretlmočenie obsahu pojednávania ustanovená tlmočička, ktorej bola uzneseniami č.k. 15 C 201/2014-67 a 15 C 2012/2014-87 priznaná odmena (tlmočné) v celkovej výške 59,76 eura (3 x po 19,92 eura). Trovy tlmočného sú trovami štátu, na náhradu ktorých súd zaviazal žalovaného, keďže tento nemal úspech ani vo veci samej (žalobe žalobcu bolo vyhovené). Spolu s rozhodnutím o trovách súd prvej inštancie rozhodol aj o súdnom poplatku. Žalobca bol ako spotrebiteľ uplatňujúci svoje právo zo spotrebiteľskej zmluvy od súdneho poplatku oslobodený a bol v konaní úspešný. Podľa § 2 ods. 2 prvej vety zák. č. 71/1992 Zb. v takom prípade prechádza poplatková povinnosť na odporcu (žalovaného). Vzhľadom na uvedené zákonné ustanovenie súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok,

ktorý pozostáva z poplatku za návrh (žalobu) vo veci samej s určovacím petitom podľa položky 1 písm. b) v spojení s poznámkou č. 1 k tejto položke Sadzobníka súdnych poplatkov v sume 99,50 eura, ako aj za návrh na nariadenie predbežného opatrenia podľa položky 1 písm. c) Sadzobníka v sume 33 eur. Splatnosť bola určená podľa § 8 ods. 4 cit. zákona.

3. Výroky I.a II. rozsudku súdu prvej inštancie a dopĺňací rozsudok v celom rozsahu napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním žalovaný a žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej prvej inštancie v napadnutých častiach a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Podľa žalobcu má konanie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. d) O.s.p.. K jednotlivým dôvodom odvolania žalovaný uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie nespĺňa zákonné požiadavky zakotvené v ustanovení § 157 ods. 2 a ustanovení § 167 ods. 2 O.s.p. - odôvodnenie je nedostatočné a nepresvedčivé. Žalovaný vyslovil nesúhlas s argumentom, že nárok z Dohody o zrážkach zo mzdy uzatvorenej dňa 08.01.2004 je premlčaný. Žalovaný podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 20.10.2004, ktorá sa začala dňa 10.12.2004 a trvala do 28.05.2014, kedy bola zastavená. Premlčacia doba spočívala, teda neplynula a nemohlo tak dôjsť k premlčaniu nároku. Odvolateľ poukázal na § 112 Občianskeho zákonníka s tým, že v exekúcii, ktorá bola vedená v prospech žalovaného ako oprávneného sa riadne pokračovalo a bola riadne vedená. Žalovaný ďalej namietol nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení. K rozhodnutiu, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému zaplatiť súdny poplatok vo výške 33 eur žalovaný uviedol, že s poukazom na § 145 O.s.p. sa náhrada trov predbežného opatrenia prizná účastníkovi, ktorému súd prizná náhradu trov konania. O náhrade trov konania, ktoré vznikli v súvislosti s predbežným opatrením rozhoduje súd až v rámci rozhodnutia o náhrade trov celého konania. Rozsudok vo veci samej ešte nenadobudol právoplatnosť, napadnuté rozhodnutie teda bolo vydané predčasne. K uloženej povinnosti zaplatiť poplatok za návrh vo výške 59,76 eura žalovaný uviedol, že nesúhlasí s tým, že žalobca má postavenie spotrebiteľa. Aj súd prvej inštancie konštatoval, že sa jednalo o absolútny obchod, klasifikácia zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej preto neprichádza do úvahy.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal na skutočnosť, že žalovaný neuviedol, v čom vidí nedostatok odôvodnenia, resp. ku ktorým skutkovým alebo právnym otázkam sa súd prvej inštancie nevyjadril. Žalovaný len všeobecne poukazuje na neodôvodnenosť rozsudku. Žalovaný poukázal na nemožnosť premlčania výkonu práva z Dohody o zrážkach zo mzdy, pretože po podaní exekúcie neplynula premlčacia doba. Exekúcia však bola zastavená ako neprípustná z dôvodov na strane žalovaného. Právo z dohody o zrážkach zo mzdy však žalovaný mohol vykonať aj popri podaní návrhu na začatie exekúcie. V prípade dohody o zrážkach zo mzdy nejde o samostatnú zmluvu - samostatný právny úkon, ale o vedľajší zabezpečovací inštitút, slúžiaci na zabezpečenie hlavného záväzku, pričom vrátane otázky premlčania je spätý s hlavným záväzkom z úverovej zmluvy. Žiadal, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v plnom rozsahu a priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia.

5. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), účinného od 01.07.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie proti rozsudku ako aj odvolanie proti dopĺňaciemu rozsudku bolo podané včas, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiam, proti ktorým je odvolanie prípustné, po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody, preskúmal obe napadnuté rozhodnutia v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v dôsledku čoho je namieste napadnutý rozsudok aj dopĺňací rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť.

7. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel odvolací súd k záveru, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením

napadnutého rozsudku, pričom konštatuje správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie skutočne vyčerpávajúco a podrobne odôvodnil svoje rozhodnutie, podrobne logicky vysvetlil ako dospel k skutkovým záverom a akými úvahami sa riadil. Poukázal pri tom na príslušné zákonné ustanovenia. Odvolacia námietka žalovaného o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia sa javí byť úplne nesúladná s napadnutým rozhodnutím. Takisto podrobne súd prvej inštancie odôvodnil aj výrok o trovách konania, aj tieto závery súdu prvého stupňa sú vecne správne. Súd prvej inštancie oba výroky napadnutého rozsudku podoprel aj relevantnou judikatúrou. Odvolací súd tak konštatuje, že súd prvej inštancie pri odôvodnení svojho rozsudku postupoval v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 v tom čase účinného O.s.p..

10. K odvolacej námietke týkajúcej sa premlčania nároku odvolací súd uvádza, že aj v tejto časti odkazuje na podrobné odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

11. Podľa § 112 Občianskeho zákonníka ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

12. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že svoj nárok si uplatnil na exekučnom súde a počas exekučného konania premlčacia lehota neplynula. Odvolací súd dodáva, že podmienkou spočívania premlčacej lehoty je riadne pokračovanie v konaní (v tomto prípade exekučnom konaní). Z uznesenia exekučného súdu 11Er/1286/2004-20 zo dňa 26.01.2012 vyplýva, že notárska zápisnica, ktorá bola predložená ako exekučný titul, nezodpovedala požiadavkam ustanovenia § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku, exekučný súd ju vyhodnotil ako nespôsobilý exekučný titul a exekučné konanie v súlade s ustanovením § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku zastavil. V preskúmvanej veci teda nie je možné konštatovať, že bolo vedené riadne exekučné konanie, z čoho vyplýva, že premlčacia lehota počas tohto exekučného konania nespočívala, ale plynula. Súd prvej inštancie tak správne konštatoval premlčanie nároku žalovaného z Dohody o zrážkach zo mzdy.

13. K odvolacím námietkam, ktoré sa týkali povinnosti zaplatiť súdny poplatok za návrh na nariadenie predbežného opatrenia a za žalobu odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie nerozhodol o povinnosti náhrady trov konania v zmysle príslušných ustanovení O.s.p., ale o poplatkovej povinnosti v zmysle § 2 ods. 2 prvej vety zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, pričom žalobca v preskúmvanej veci má postavenie spotrebiteľa domáhajúceho sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu. Súd prvej inštancie podrobne vysvetlil vo svojom rozhodnutí postavenie žalobcu ako spotrebiteľa, odvolací súd na toto odôvodnenie odkazuje s tým, že riešenie právneho vzťahu vyplývajúceho zo zmluvy o úvere ako absolútneho obchodu podľa Obchodného zákonníka a ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je v súčasnosti predmetom bohatej judikatúry.

14. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci riadne zistil skutkový stav, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne a vec posúdil správne aj po právnej stránke. Odvolacie námietky žalobcu sú nedôvodné.

15. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok aj napadnutý dopĺňací rozsudok súdu prvej inštancie podľa citovaného ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

16. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., vzhľadom na to, že bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C.s.p.). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C.s.p. súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).